

3. Смешен плач

Още преди външният министър да издаде споменатата заповед в края на май 2012, агенциите, които по разни канали бяха разбрали за намеренията му, започнаха „петиция против новите изисквания за преводаческите агенции“.

Главното обвинение на агенциите срещу намерението на външния министър беше, че „Съгласно Чл. 2 от Конвенцията, единственото задължение на КО е да проверява и заверява подписите на преводачите.“

Ако човек не е чел Хагската конвенция за апостила, би си помислил, че с нея изрично се урежда въпросът за заверката на подписите на преводачите под официалните преводи. Но всъщност, цитираното твърдение от споменатата петиция няма нищо общо с Хагската конвенция.

Заверката на подписите на преводачите е най-незаконната дейност, която Външно извършва. Тогава защо агенциите нададоха този рев? Заблудени ли бяха, не знаеха ли, че Външно изобщо няма право да заверява подписите на преводачите и то неприсъствено?

Целият протест на агенциите всъщност беше насочен не срещу действията на Външно, а към още по-драстично подчиняване на преводачите. С твърдението, че Външно има единствено задължение да извършва една незаконна

дейност – да заверява подписите на преводачите, агенциите се опитаха да узаконят нещо, което според нормалната човешка логика и здравия разум е нередно.

Не може служител от Външно да потвърди, че подписът ми е поставен от мен под някакъв превод, без да ме е видял да се подписвам, освен ако преводът не е издаден от моята лична фирма. Наистина, как някой на петстотин километра от Варна ще потвърди, че съм се подписал под превод от сръбски език, без да ме е видял? Откъде може да бъде сигурен служителят на Външно, че именно аз съм положил подписа под въпросния превод от сръбски? Служителят на Външно се доверява на някакъв спесимен на подписа ми, без да се замисля, че някой може да ме е подписал или че някой може да му е дал фалшив спесимен. Служителят на Външно всъщност сляпо се доверява на твърдението на агенцията, която е поставила печата си до моя подпис, че това е именно моят подпис. Ако нотариусите постъпваха по този начин, никой у нас нямаше да има имот (за съжаление, тази тенденция започва да набира все по-широк размах).

Заверката на подпис е нотариална дейност. Нито агенциите за преводи, нито Външно имат нотариални функции. Консулите в чужбина имат такива функции, но служителите на Външно у нас – не. Мениджърите на агенциите – още по-малко.

Затова плачът на агенциите, че Външно

имало единственото задължение да заверява подписите на преводачите, е смешен.

За съжаление, през 2012 година все още пренебрежимо малък брой хора съзнаваха, че дейността по заверка на подписите на преводачите е незаконосъобразна. Чрез тази дейност обаче агенциите и Външно оплитаха в гигантска паяжина клиентите и преводачите и убеждаваха и едните, и другите, че ако подписът на преводача не е заверен с печата на агенцията и щемпела на Външно, преводът не може да бъде верен.

Този абсурд все още се смята за достоверен и мнозинството преводачи вярват, че агенциите и Външно имат право и задължение да заверяват подписите им.

Много от преводачите дори предоставят на агенциите, „към“ които превеждат, купища подписани бели листи или фирмени бланки, без да се замислят, че подписите им могат да бъдат използвани не по предназначение. Дали това е наивност, предоверяване, глупост или лудост, всеки сам може да си помисли за отговора на този въпрос.

Някои мениджъри на агенции дори си позволяват да подписват преводачите, чиито подписи са „лесни“ за фалшифициране, други отпечатват с цветен принтер сканираните подписи на преводачите. Едно от най-разпространените оправдания за тази незаконна дейност е, че агенциите се били грижели за преводачите и не искали да ги разкарват излишно, за да

се подписват под официалните преводи.

Проблемът обаче не е просто в това, че на преводачите не им се разкарва „чак“ до офиса на агенцията. Да, отиването до офиса на агенцията е свързано с разходи за транспорт и време. Но това се отнася само за случаите, когато преводачите са от града, в който се намира и агенцията. В доста от случаите обаче, преводачите се намират в друг град, на десетки или стотици километри от офиса на агенцията, „към“ която превеждат.

Всички собственици и мениджъри на агенции упорито отказват да схванат, че използването на подписи на хора, които не са служители на агенциите, които често дори нямат абсолютно никакъв договор с тях, не само че е нередно. То е незаконно. В някои случаи – дори престъпление. Не може да подписваш (фалшифицираш) чужд подпис и това да бъде напълно законно. Просто няма такъв вариант. В цял свят не вярвам да има закон, който да допуска имитиране или фалшифициране на чужд подпис. Това действие е незаконно в цял свят.

За съжаление, когато едно авторитетно министерство се заинати и престане да признава закона и добрите нрави, тогава на обикновения преводач какво му остава?

Ако преводачът е толкова съвестен, че реши да не прави вече преводи, под които да се подписва и Външно да заверява неприсъствено подписа му, той при всички случаи поема

риск да остане без приходи. Агенциите, които ронят крокодилски сълзи и са се хванали като удавници за сламка за заверката на подписа на преводача, не биха толерирали преводачи, които не си дават подписите.

Друг въпрос е, ако не си даваш подписа, а агенциите те подписват. Но Външно не се интересува от това. Както твърдят агенциите, „Съгласно Чл. 2 от Конвенцията, единственото задължение на КО е да проверява и заверява подписите на преводачите.“